

Egy téma, ha nem csattan

What about us?

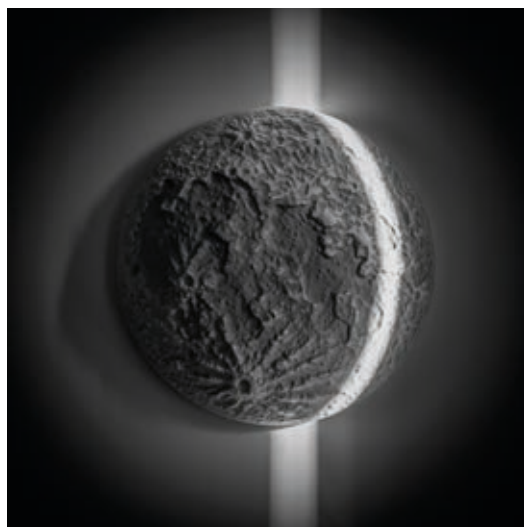
CSÉKA GYÖRGY

Viltin Galéria, 2020. III. 11. – IV. 18.

A Viltin Galéria *What about us?* című kiállítása a kurátori koncepció szerint izgalmas tárlatot ígér, hiszen tanulságos és figyelemre méltó, ha ugyanazt a témát dolgozza fel egy képzőművész és egy fotográfus (kurátor: Somosi Rita). A gond csak az, hogy már a szövegből sem derül ki, mi a téma. Logikusan a kiállítás címének kellene eligazítania, pontosabban megadnia a tárgyat, de a *Mi lesz velünk?* egy kérdés, nem pedig topik. Vagy ha mégis kérdéskör, akkor annyira tág, hogy nem igazán tudjuk, mely kontextusban horgonyozzuk le. Ha csak nem akarjuk didaktikusan a kérdésbe olvasni a kurrens antropocén, a klímaválság vagy éppen a vírus témaköreit, megspékelve egy erős apokaliptikus, hisztérikus felhanggal. A kiállított munkákat azonban nagy jóindulattal sem tudjuk elhelyezni a fenti halmazokban.

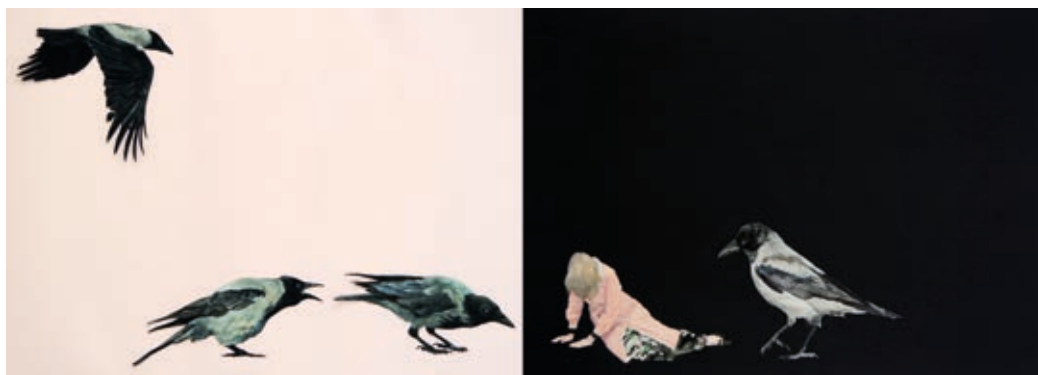
A koncepciót továbbolvasva gyanakodni kezdünk, hogy mivel párokról beszél a szöveg (egy téma, két alkotó), és duókra bontva írja le az alkotók anyagait, nem a tárlat címe a téma – bár akkor kérdéses, mi a funkciója –, hanem az a három alkotópárt leíró bekezdésben lappang valahol, azaz 3 téma van és 3x2 alkotó.

Szabó Klára Petra kicsit direkt olvasatra csábító önéletrajzi, narratív, hol szürreális, hol abszurd kollázsait nézve nehéz közös halmazt, kontextust találni Milica Mrvic munkáival. Mrvic látványos fotói, bár szintén szürreális világot építenek fel oly módon, hogy elmosásuk a festészet és fotográfia határait a látvány

DEIM BALÁZS: *Space Illuminated Moon*, 2017, giclée-nyomat, 60x60 cm

mesterségesen generálnak tűnő voltával, mindezt nem önéletrajzi vagy narratív formában teszik. Képeinek szereplőiről nehéz eldönteni, emberek-e vagy állatok, mert testfelépítésük alapján embernek, ám állati bőrre emlékeztető, azt imitáló, de szintetikus, szorosan rájuk tapadó „öltözetük” miatt állatnak tűnnek. Furcsa hibrideket látunk egy mutálódott, nem természetes tájban, amely önmaga mesterségeségét sem próbálja leplezni. Különböző nagyságú kockákon papírfű hajladozik, a bambuszerdő műanyag vízvezetékcsövekből áll, a fehér kaktusz lufiból. Mintha egy számítógépes algoritmus

SZABÓ KLÁRA PETRA: *Collapsed in Style* (diptychon), 2020, akvarell, papír, kollázs, egyenként 56x75 cm

szabadult volna el, és kevert volna össze maga által generált embert és állatot, tájat és divatbemutatót. Az embert, aki évszázadok óta gyilkolja, tenyészt az állatokat, hogy bőrüket lenyúzva, az exkluzivitás levegőjét árasztva viselhesse azt, a képeken mintha elérné az állatok bosszúja: a mesterséges állatbőr elborítja, felfalja, eltünteti az arcát.

A következő páros festő tagja, Nagy Benjámin jobbára absztrakt, változatos mesterséges tereket, izgalmas felületeket, optikai illúziókat létrehozó alkotásai a festészet és a digitális képalkotás, a számítógép generálta látvány kontextusait hozzák mozgásba. Nincs különösebb kapcsolódásuk Timár Péter két fotósorozatának darabjaihoz, melyekben az alkotó a klasszikus, fekete-fehér fotográfia eszköztárát használva mutat be különböző, hangsúlyosan nem manipulált, felismerhető tereket. A *Terek* szigorú geometriával formál, és az emberi figurák halk poénjaival örökít meg galériát, múzeumot. A *Vegetáció*n növényi galériákat, azaz növényekkel zsúfolt, ember által épített helyszíneket látunk – boltot és talán kertészetet, botanikus kertet vagy éppen egy pályaudvart. A képeket a sorozat címe ironikusan zárójelbe teszi, mert amit látunk, arra nem áll a vegetáció definíciója: „A vegetáció (növényzet) egy-egy terület növénytársulásainak összessége, tehát egy komplex módon megjelenő, sok fajból és egyedből álló, összetett kapcsolatrendszerrel működő növénytakaró.” (Wikipédia)

Andreas Werner és Deim Balázs munkái között van először megfogható tematikai, formai kapcsolódás: mindketten az űrrel, a kozmosszal, annak mesterséges megalkotásával foglalkoznak. Andreas Werner hihetetlenül finom grafikái sűrű vonalfelhőt hoznak létre mértani alakzatok, jellemzően kisebb-nagyobb körök, téglalapok körül. A vonalakban mintha parabolapályák ívét, bolygómozgások fázisrajzait, hullámokat látnánk. A messziről súlyos, pár motívummal dolgozó, monokróm munkáknak tűnő rajzok közelebről nézve kifejezetten dinamikus és bonyolulttá válnak, és a korai futurizmus műveit, főként a mozgásfázisok ábrázolásait idézik.

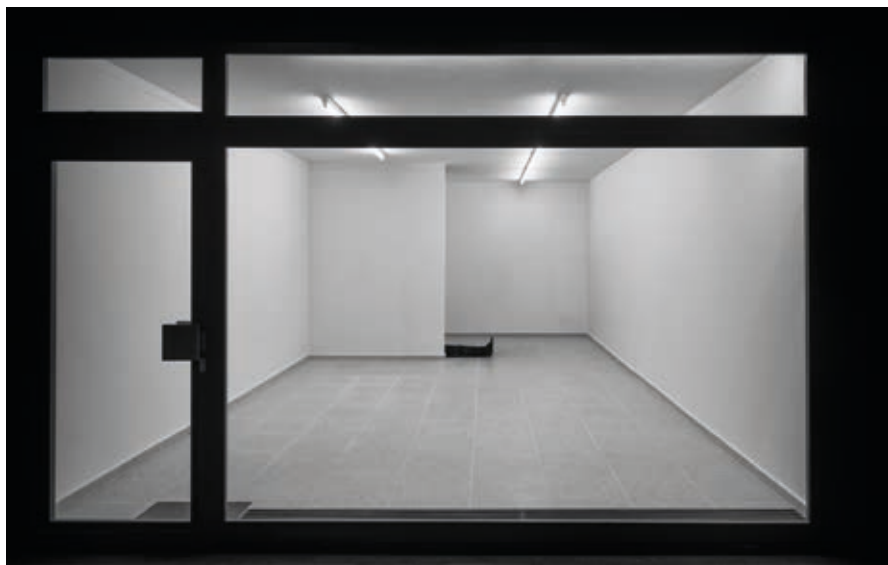
Deim Balázs *Space*-sorozata optikai illúziókat alkot, tudományos, teleszkóppal készített úrfelvételeknek álcázva fotográfiáit, amelyeket sok esetben komoly trükkökkel műteremben hoz létre. A képek a fotó igazmondó lényegével játszanak, hiszen ha csak a szemünknek hiszünk, be vagyunk csapva. Az alkotások rámutatnak, hogy képértésünk továbbra is a szövegek és a kontextus függvénye. Attól függően, hol és milyen szöveggel jelenik meg egy-egy kép, mást és mást jelenthet.

Végignézve a *What about us?*-t, egy jó pár figyelemre méltó munkát felvonultató, de koncepciójában talányos kiállítás képe bontakozik ki. Nem érthető sem címe, sem az alkotók párosítása, és témaköre is nem válnak világossá. Az installáció, az enteriőr zsúfolt, kevesebb kép sokkal erősebb, esztétikailag hatásosabb lenne. A pult mögé és a kisebb falfelületekre, mint amilyen a pult melletti vagy a bejárati ajtótól

MILICA MRVIC: *Snake* (Safari-sorozat), 2015, archív inkjet print, fotópapír, 125×100 cm

balra lévő, fölösleges képet tenni, elsikkadnak a térben. Emellett a koncepció által szándékolt fotó-festmény párbeszéd sem jön létre, mert így Nagy Benjámin két képe, Szabó Klára Petra két kollázsa, továbbá Deim Balázs és Milica Mrvic egy-egy munkája esetleges módon kizsákadnak a párbeszédhelyzetből.

TIMÁR PÉTER: *Terek*-sorozat, TIP 3397, Frankfurt, 2014, archív pigment nyomtatás, 60×60 cm